

ENCARA ESTIC ACÍ

M'estic angoixant.

De sobte, em trobe en una diminuta i obscura habitació, d'uns 2m³, amb parets pintades de negre i sense cap finestra ni porta. Estic atrapada i espantada, trobe molt a faltar la meua llibertat i, en el moment més inesperat, l'estància comença a fer-se cada cop més i més petita, a un ritme bastant ràpid i, sabent que no hi ha possibilitat d'escapar, faig una bola amb tot el meu cos i tracte d'ocupar el menor espai possible, però segueix faltant-me l'aire. En el moment que sent les parets fent pressió per tot arreu del meu cos, obric els ulls.

Em trobe sobre el meu gran i còmode llit, últimament convertit en un instrument de tortura per a mi, espantada i amb la respiració accelerada. Un altre malson. Ja és el tercer d'aquesta infinita setmana, i estem a dijous. O pot ser divendres? No ho sé, el cap em gira per tot arreu i estic molt perduda. Quan el meu cap embolicat em deixa pensar, el primer que se m'acut és mirar el rellotge. Són les 4:38 de la matinada, un poc més aviat de l'habitual. Sabent que el monstre de la son no em tornarà a raptar aquesta nit, m'aixequo del llit molt lentament. I, en aquest moment, comença l'autèntica tortura.

El mateix de tots els dies: sent que cada cèl·lula del meu cos pesa milers de tones i he de fer un gran esforç per posar-me de peu i trencar les cadenes imaginàries subjectes a aquell moble amb coixí que m'ho posen encara més complicat. Els meus peus semblants al plom em porten cap a la obscura cuina solament il·luminada per la tènue llum que la redona i plena lluna emet fins arribar a la finestra del meu davant. El got d'aigua que em disposava a beure, cau al terra, i al trencar-se fa el so d'un tro a la meitat de la meua turmenta interior. I quan pegue mitja volta amb molta cautela i em trobe de front amb la porta, em venen a la meua desastrosa ment les imatges dels motius pels que està així: hores i hores tancada a una casa que cada vegada perd més el color i l'alegria, sense ningú a qui parlar, ni escoltar, ni estar. Jo, completament sola.

Si sóc sincera, crec que l'estar tres mesos totalment sola m'ha afectat i ara, a les 4:53 del matí, de nou estic atrapada sense poder eixir degut al maleït toc de queda. quatre hores, quatre hores em queden per poder eixir de nou i no puc suportar estar ni un segon més. Em dispose a netejar el meu got d'aigua i una vegada feta aquesta feina tant costosa, m'assec al sofà i, deixo les hores passar com he fet els últims mesos. Les parets pintades de color roig, els quadres colorits per tot arreu, els diferents tons de marró dels mobles, tot allò del meu voltant estava gravat mil·límetre a mil·límetre al meu subconscient per estar parализada observant sempre cap al mateix lloc per tant de temps.

A la fi, les 9:00! Un petit impuls d'energia em recorre tot el cos, donant-me la força suficient per moure'm des del sofà fins la porta del carrer. Al allargar la

mà per agafar el brillant mànec m'adone de que tremole. Tres, dos, u..., i obric la porta.

Llum, color, aire, terra, aigua, felicitat, melancolia, vida. És tot allò que veig al meu voltat. Cada petita persona oculta una gran emoció davall del seu cos (i per desgràcia, de la seua mascareta). Aquesta no és, ni de lluny, la gegantesca massa de gent que solia caminar per els lluminosos carrers d'Ontinyent, però tenint en compte els últims mesos, m'alegra veure al menys a algun ésser humà que no forme part de la meua trastocada imaginació. En el primer pas, una ona d'adrenalina em recorre de dalt a baix i em dona l'impuls suficient com per pegar el segon. Una vegada ja he pegat fins el cinquè, els d'a continuació venen quasi sols, un enrere l'altre. Al girar cap a l'esquerra com solia fer de costum, em trobe amb els alts, espaiosos i abundants arbres plens de verdes fulles de bat a bat, amb alguna que altra flor que dona eixa mena de màgia que fa que de sobte a una se li dibuixi un somriure al rostre. Un poc més animada, em pose en camí cap al que solia ser el meu banc habitual. M'assombra el que havia canviat en tres mesos: de la gespa del sol del seu davall han crescut unes noves plantes salvatges, una mena d'enfiladissa que puja com una serp des de les potes del seient cap al banc, la fusta que abans semblava nova, ara té un aspecte més vell i desgastat i les barres de metall que uneixen cada petita part del banc ara estan rovellades. Però, així i tot, segueix sent el "meu" banc. Això m'ha fet reflexionar, m'ha fet pensar que alguna cosa pot arribar a canviar tant per les coses que passen al seu voltant, les condicions en les que està, la companyia, la soledat, el pas del temps... Però, a pesar d'aquest canvi, segueix sent el mateix. Pot ser això també em passa a mi? A pesar del meu canvi d'un impactant tamany, seguia sent jo mateixa? No n'estava segura, però en el moment en que distreta ho pensava, em vaig adonar que el banc no estava buit. Estava tant perplexa mirant el gran canvi que no em vaig percatar de la presència d'un home major assegut a la vora del seient, amb una mirada misteriosa i perduda cap al seu davant. Aquell en qui, uns instants després tindria una profunda conversació que em canviaria la vida

-Hola Aura –va dir quan els seus ulls van arribar a mi, i en sentir aquella veu familiar el vaig reconèixer. Era aquell captaire que vaig conèixer un meravellós dia en que anava cap al gimnàs. Aquell dia, estava assegut sobre una vella i florida caixa de cartró que no faria ni un metre, vestit amb una roba que aparentment feia segles que no es rentava i amb un somriure que et feia oblidar tot el demés.

-Hola, quant de temps –vaig contestar, ja que des d'aquell calorós dia de l'agost passat no l'havia vist.

-Sí, es podria dir que sí.

-Com està? Què fa vostè per ací?

-Pot ser el mateix que tu, gaudint d'aquesta moderada llibertat. Ja fa temps que estic millor, ja no visc al carrer, i tu, què tal?

No estava totalment segura de poder confiar en aquell home, al cap i a la fi, era quasi un desconegut. Però quan una es sent totalment sola, sense ningú al seu costat, ofegant-se en la tempesta de la seva pròpia ment, no hi ha més a fer que començar a soltar-ho tot.

-Jo cada cop estic pitjor, no em suporto a mi mateixa, al meu cap sols hi ha un caos infinit que m'enfonsa, estic totalment sola, fa dies que no aconseguisc diferenciar els somnis de la realitat, em falten ganes per seguir endavant i, sincerament, no sé que fer per aconseguir-ho. Abans tot era diferent, tenia amics i amigues, eixia molts caps de setmana, m'agradava el meu treball com a cuinera, però ara, després de tot... Els meus amics han deixat de parlar-me i m'he adonat que realment no eren els meus amics, simplement ens duien bé perquè era tradició veure'ns. Òbviament, ja no surt, ni vaig a treballar i, el pitjor de tot, ja no vaig a l'acadèmia de dibuix. Això és el que realment em fot, no poder gaudir d'allò que em feia sentir tan viva i em movia, ho he perdut tot...

-Per favor, agafa aquesta bossa –va contestar.

De debò? Després d'obrir-li el meu cor, de confessar-li tot el dolor que he estat amagant, aquesta és l'única resposta que se li acudeix? No ho vaig poder aguantar.

-Me'n vaig, que tinga un bon dia –va ser l'única resposta respectuosa que puc formular.

-Espera, no m'has deixat acabar! Fes-me cas, per favor.

Bé, tampoc tinc res a perdre, així que seguint les seves instruccions, agafe la minúscula bossa que descansava en el sol recolzada sobre una de les potes del banquet.

-Bé, i ara què? –No entenia el que estava passant.

-Pesa molt?

-No massa, és molt petita.

-Però si la tingueres que agafar durant una hora al final et semblaria que pesa moltíssim, i si fora per dies arribaria un moment en que se't bloquejaria el braç i no el podries moure degut a l'esforç que has estat fent. Bé, doncs amb l'estrès és igual. Si és un moment, tot just ho notes. Si és una hora continua, el cap comença a pegar-te voltes i no saps cap on tirar però, si és diari i seguidament, et quedés bloquejada sense poder avançar, millorar, ni seguir endavant, totalment paralitzada.

I així és com m'he quedat, totalment paralizada. Les paraules d'aquell home han entrat al meu cor com una fletxa, travessant tot el que ho separa. Estic perplexa, però una pregunta que em formula a continuació em fa tornar a la realitat.

-Saps per què ja no visc al carrer?

-Per què?

-Perquè malauradament, la tercera setmana després de que comencés el confinament la meva germana va faltar, a causa del virus. No vam poder fer res. Ella era soltera, com jo, i vivia tota sola en un petit pis no molt lluny d'ací i, així he acabat vivint allí. Al principi, ho vaig passar molt malament. Tot el que veia al meu voltant em recordava a ella i em venia el plor al pensar que la nostra última conversa va ser una discussió. Ella era l'única família que em quedava, i se'n havia anat sense acomiadar-se. Però aleshores em vaig adonar de que ella ja no estava ací, però jo sí. Jo sí que estava per continuar vivint, per eixir cada dia al balcó per a aplaudir i veure el capvespre, per seguir aprenent i conèixer a més gent. Jo seguia tenint aquestes oportunitats, al igual que tu. Si solament et centres en el que has perdut, acabaràs perdent-te a tu mateixa. Aura, de debò, aprofita el temps. Pot ser que estigues perduda, però, al contrari que molts altres, estàs ací per a trobar-te, i això és un gran privilegi. I no oblides soltar la bossa que portes tant de temps a les mans. La felicitat de la teva vida depèn de la qualitat dels teus pensaments...

Em passe el dia pensant en les paraules que m'ha dit l'home, que semblen navalles al meu cor per el mal i a la vegada el bé que m'han fet. Són cap a les 11:00 de la nit, i se m'acut la idea d'eixir al meu petit però encantador balcó i, allí de peu mirant les estreles, reflexione sobre tot allò que he après hui. La vida és molt curta i no podem elegir el moment en que s'acaba. Em de tindre esperança, no sols per els que ja no estan, sino per els que quedem. No importa que les coses es posen difícils, la vida és difícil, però em de seguir endavant. Encara que hui caiguem, sempre podem alçar-se amb més força que ahir i menys que demà, perquè d'això tracta la vida. Personalment, m'he adonat de que tots junts, donant-se les mans uns a altres podrem eixir d'esta i de moltes més. Perquè cada petita persona és un món diferent i meravellós, però tota la humanitat junta som imparables. Així que, aprofita el temps i no esperes a que passe la turmenta, aprèn a ballar baix la plutja.